

Tomaž Humar
o težavah
z boreliozo
in erlihijo

Hudi
bolezni
sta mi zamajali življenje!

Tomaža Humarja je v idiličnem kamniškem hribovju in okolici Kamniške Bistrice, kjer si pogosto nabira formo za alpinistične podvige, doslej pičilo ničkoliko klopov. Pred časom sta mu boreliozna in erlihija, hudi bolezn, ki ju prenašajo ti zajedavci, do temeljev zamajali in močno spremenili življenje. Zaradi napačnih rezultatov preiskave krvi, ki niso jasno potrdili zastarane borelioze, je bil v Sloveniji deležen pomanjkljivega zdravljenja. In to tako dolgo, da so mu bolezenski znaki uničili skorajda vse, pri čemer niti ni bilo najhuje to, da je izgubljal zavest. Svetla luč na koncu temnega predora so bili zanj nemške in luksemburške preiskave, te so potrdile že alarmantni stadij obeh bolezn, in nato večmesečno zdravljenje na nemških klinikah s sodobnimi terapijami. Po njem je, pravi, končno zlezal na zeleno vejo.

Tekst: **RENATA UCMAN**, foto: **MATEJA JORDOVIČ POTOČNIK**

Pretresljiva pripoved vrhunkega alpinista Tomaža Humarja se začne junija leta 2006, ko je že teden po piku klopa opazil prve bolezenske znake, mrtvičenje v obeh rokah, utrujenost, zaspanost in slabšo koncentracijo. A sprva je to pripisoval prehudim plezalnim trenin- gom. Ko je na desnem stegnu opazil še značilen rdeč kolobar, ki v sredini blede, mu je postalo jasno, da je to najverjetneje boreliozna.

»Zaradi teh bolezenskih simptomov sem bil v dveh dneh sprejet na Kliniko za infekcijske bolezni in vročinska stanja v Ljubljani. Tam so mi preiskali kri za boreliozo oziroma navzočnost protiteles v krvi. Preiskave so pokazale, da so v moji krvi protitelesa, ki se pojavijo pri tej bakterijski bolezni. Sledilo je zdravljenje, en mesec sem dobival antibiotične infuzije. S tem je bilo zdravljenje končano. Po načelu uradne medicine je bila po kuri z antibiotiki boreliozna premagana,« pripoveduje. A ker je v duhu nejeverni Tomaž, se je odločil še za alternativno zdravljenje.

Preiskave niso več pokazale borelioze

»Zdravljenje človeka, ki ima po mojem dušo, duh in telo, je zame celostno. Prav zaradi tega sem se odločil še za homeopatsko zdravljenje in bioresonanco. Že bioresonanca, ki je uradna medicina ne priznava, je pokazala, da imam zastarano boreliozo. Moj prvotni sum, da imam vse njene znake, je bil zame s tem potrjen. Izvide alternativne medicine sem predložil tudi na Kliniki za infekcijske bolezni in vročinska stanja v Ljubljani, vendar se niso odzvali nanje; to se mi je zdelo razumljivo. Zanje je bil konec zdravljenja borelioze z antibiotiki hkrati konec zdravljenja pri nas. Ponovna preiskava krvi na tej kliniki je namreč pokazala, da v moji krvi ni več protiteles, značilnih za boreliozo. Za erlihijo me niso zdravili, sam pa tudi nisem pomislil na to bolezen. A kljub končanemu zdravljenju so me pestili bolezenski znaki, zato sem se še naprej zdravil z metodami alternativne medicine,« pripoveduje vrhunski alpinist.

Že jeseni istega leta se je počutil mnogo bolje. Mislil je, da je bolezen premagana in da je končno spet na zeleni veji. Optimistično se je podal v Himalaje. Tam so se spet oglasili simptomi, a jih je pripisal nezadostni pripravljenosti telesa zaradi prebolete bolezni. Žal se je motil.

»Eden od bolezenskih znakov, ki me je že v Himalaji opozarjal, da sem resno bolan, čeprav tega tedaj nisem vedel, je bil t. i. refluksni kašelj. Ob

Ne more pozabiti trenutka, ko je imel v rokah sočasno slovenske preiskave, ki niso pokazale ničesar, in preiskave iz tujine, ki so pokazale grozljive, povsem nasprotno rezultate.

vrnitvi iz Himalaje so me zdravili zaradi refluksne bolezni in mi s tem umirili kašelj. A žal me niso zdravili zaradi prave bolezni, za to sem izvedel šele mnogo pozneje.« Ko je proučeval boreliozo, je ugotovil, da ima po nekaterih raziskavah kar 70 odstotkov ljudi z boreliozo tudi erlihijo, t. i. tretjo hudo bolezen klopov. Žal se je tudi pri njem izkazalo, da je staknil obe. »Telo me je na erlihijo pravzaprav opozorilo že z refluksnim kašljem,« pravi. Boreliozna mu je povzročala že toliko težav, da je vse pogostejše brskal po svetovnem medmrežju in iskal podatke o boleznih klopov.

»Boreliozna je po mojem mnenju prvo biološko orožje. Menim, da je bila umetno ustvarjena. Pr-

vič se je namreč v literaturi pojavila po drugi svetovni vojni, ko so imeli ameriški vojaki nenavadne simptome, podobne mojim, po piku klopov v berlinskih gozdovih. V tem sem našel primerjavo s Kamniško Bistrico, kjer je veliko klopov, okuženih s povzročitelji te bolezni. V Kamniški Beli, pod slapom Orglice, je bila namreč med vojno partizanska bolnišnica. Z letali so na to območje metali uši in klope. Danes po svojih izkušnjah vem, da je največ klopov prav v Kamniški Bistrici, ob lovski poti na Veliko planino, pod t. i. Martin stenami, pa tudi na kotičkih za piknik ob izviru reke Kamniške Bistrice. Moja hči je imela ob pohodih pod Martin stenami tudi po dvajset klopov na lasišču.« Med večjimi žarišči z okuženimi klopi je tudi Primorska.

Nihče mu ni verjel

Naslednje leto, junija 2007, so pri njem ponovno izbruhnili simptomi borelioze. Spet so se mu v

rokah pojavili mravljinčji, bil je utrujen in zaspan. »V tistem mesecu sem šel s prijateljem kolesarit na Krk in na soncu doživel hud kolerični napad ter šok. Že med vožnjo sem po telesu začutil mravljinčice in nenavadno utrujenost.« Po tem pripetljaju so mu spet preiskali kri zaradi suma na boreliozo. Rezultat je bil spet zavajajoče negativen.

A bolezen se je razvijala in stopnjevala. Simptomi so vsake toliko prišli na plan, nato pa potihnil, zato se je jeseni leta 2007 kljub vsemu sam povzpel na osemtisočaka Anapurno.

Junija leta 2008 pa mu je bolezen zamajala življenje, saj je izbruhnila z vso močjo. »V osebnem smislu se mi je takrat podrl svet. Moji vse pogostej-

ši kolerični izpadi so kazali, da bolezen zelo vpliva tudi na moj živčni sistem. Zaradi nje sem postal razdražljiv in po drugi strani depresiven. Takrat sem že vedel, da je nekaj zelo narobe, saj sem občasno tudi izgubljal zavest. Žal so domači in prijatelji to pripisovali moji že tako muhasti naravi. Nihče, ne domači ne prijatelji, ni razumel moje bolezni in psihičnih težav, ki so se mi zaradi nje pojavljale. Z energijo sem bil že tako na dnu, da jih tudi nisem želel prepričevati o nasprotnem, in tako so se naše poti razšle,« odkrito pripoveduje.

Ob nemških in luksemburških izvidih ga je zvilo

»Odločil sem se za zdravljenje pri zdravilcu Dominiku Golenhofnu. Ugotovil je, da imam telo popolnoma zakisano in polno težkih kovin. Takrat sem se na svoje stroške odločil za krvne preiskave v Nemčiji, Luksemburgu in drugod v tujini, za preiskavo borelioze, erlihije, vsebnosti težkih kovin,

niso pokazale ničesar, in preiskave iz tujine, ki so pokazale grozljive, povsem nasprotno rezultate – v primerjavi s slovenskimi preiskavami, s katerimi so ga prepričevali, da je v formi, primerni za olimpijado, in da ima bolezen samo v glavi.

»Tudi v Diagnostičnem centru Bled, kjer so mi pregledali vse telo in organe, niso ugotovili ničesar, kar bi potrdilo kakršnakoli obolenja, temveč predvsem znana dejstva, da imam dve vranici in razširjeno srce zaradi ekstremne športne dejavnosti.«

Ko je prebiral nemške izvide, se je spomnil svojih alpinističnih odprav in pogostih težav z amalgamskimi zalivkami. »Po odpravah v visokogorju se mi je redno dogajalo, da sem moral zamenjati precej amalgamskih zalivk. Zelo sem se zamislil ob podatku, da se ob menjavi amalgamske zalivke v telesu sprosti okoli 10.000 mikrogramov živega srebra. To so zelo hude obremenitve za telo oziroma za vse organe. Zaradi napačnega zdravljenja zob in posledično čist pod koreninami zob sem moral med zdravljenjem na zasebni nemški kliniki na operacijo petih zob in odstranitev manjšega dela čeljusti.«

Najprej čiščenje celic, nato inzulinška terapija

Takrat je ugotovil, da je zdravljenje v Nemčiji njegova edina rešitev. Ker pa se je prav takrat ponesečil alpinist Pavle Kozjek, se je namesto v Nemčijo podal v Pakistan, reševati Kozjekovega soplezalca Dejana Miškoviča. Simptomi bolezni so zaradi višine in mraza potihnil. »Ko sem se vrnil v Ljubljano, na toplo, me je bolezen dobesedno zlomila. Po tistem, bilo je lani v septembru, sem se odpeljal na zasebne klinike v Nemčijo na celotno zdravljenje borelioze, erlihije in drugih simptomov, vse do aprila letos. Najprej so mi s sodobnimi terapijami dvignili imunski sistem na tako raven, da je bilo sploh mogoče uspešno zdravljenje. Preverili so obremenjenost mojega telesa z vplivi okolja, predvsem s težkimi kovinami. Z drugo terapijo so se lotili čiščenja mojih celic, predvsem težkih kovin, glivičnih in virusnih obolenj ter drugega, in to zelo uspešno. Pri terapiji z laserjem, na primer, sem za krepitev imunskega sistema dobival v žilo svetlobo določene valovne dolžine. S Teslovim generatorjem ozona so mi zdravili stare poškodbe, odločil pa sem se še za nekaj drugih specialnih metod zdravljenja.«

Šele ko so izvidi pokazali, da je imunski sistem dovolj okrepljen, je dobil prvo terapijo, ki učinkovito zdravi zastarano boreliozo in erlihijo.

»Takrat sem dobil prvo zdravljenje IPT z inzulinom. To je terapija, pri kateri z dodajanjem inzulina dosežejo, da se raven sladkorja v krvi spusti na zelo nizko vrednost. Nato z dodajanjem velikih količin glukoze dosežejo, da celica to posrka vase in hkrati prej zaužiti antibiotik. Vendar samo deset odstotkov klasičnega odmerka antibiotika. Zdravljenje se je pri meni in drugih pacientih izkazalo za zelo uspešno.« Podobno terapijo na tej kliniki uporabljajo tudi za rakave bolnike in druge.

Po zdravljenju se je v njegovem življenju ogromno spremenilo. »Zavedal sem se, da moram v svojem življenju veliko spremeniti, če želim ostati zdrav. Poleg vsega sem prekinil stike z veliko ljudmi. Nihče ni kriv in nikogar ne krivim za toliko zapletov pri mojem zdravljenju. Moja duša je pač potrebovala to izkušnjo. Preprosto vem, da sem moral iti čez vse zaplete. To pot si je izbrala moja duša. Za vse izkušnje, ki sem jih dobil zaradi teh bolezn, sem hvaležen in jih sprejemam. Tudi to je moje življenje,« sklene Tomaž Humar. ■

Evforija

Slovinci navdušili svet(ovni splet)

Milijon in pol ter še vedno raste. To ni sklad za sedmico, ampak število ogledov, ki jih je zabeležila zasedba Perpetuum Jazzile na spletni strani YouTube s posnetkom priredbe pesmi Africa (oglejte si ga tudi na www.jana.si). In to v pičlih šestih tednih! Uspeh je presenetil vse, Perpetuum Jazzile pa je povzročil pravo spletno evforijo.

Tekst: **POLONA PREŠEREN**

Ko so pevci pred dobrimi šestimi tedni objavili posnetek na spletni strani YouTube, si niso niti v sanjah predstavljali, da bodo z njim dosegli takšen uspeh. Posnetek je nastal med njihovim zadnjim nastopom v Cankarjevem domu, avtor priredbe pa je umetniški vodja zasedbe Tomaž Kozlevčar. In roko na srce, priredba je res takšna, da gredo kar kocene pokonci. »Nad odzivom javnosti smo izjemno presenečeni, tega vsekakor nismo pričakovali,« je povedal predsednik in menedžer skupine Boštjan Usenik. »Naša e-pošta je čisto zapolnjena.« Seveda, saj se komplimenti kar ne nehajo stekati v njihove elektronske predale. »To je velika spodbuda za naše nadaljnje ustvarjanje.« Najbolj so veseli pisma člana originalne zasedbe skupine Toto in soavtorja skladbe Davida Paicha. Nasul jim je toliko komplimentov in pohval, da se je verjetno kateremu od članov Perpetuum Jazzile utrnila solza. Zahvalil se jim je za tako izvrstno priredbo, za tako čudovito darilo in na koncu dodal, da bi jih rad spoznal, ter jim ponudil sodelovanje.

Takšne in podobne pohvale prihajajo z vsega sveta, tudi želje in vabila za nastope, povprašujejo po zgoščenki. Uspeh, na katerega v zboru, ki šteje okoli 40 članov, niso bili pripravljani. Res, skoraj neverjetno se zdi, da so Slovenci na svetovnem spletu dosegli tak uspeh. Kdo ve, morda je Perpetuum Jazzile s posnetkom na YouTubeu celo zadel sedmico?! ■